

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 94:

Forslag til folketingsbeslutning om statslig indbetaling af arbejdsgiverbidrag under barselorlov m.v.

Af Anni Svanholt (SF) m.fl.
(Fremsat 10/2 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Beslutningsforslag nr. B 94, som her er til behandling, er en genfremsættelse af det forslag, som SF også fremsatte i sidste folketingssamling, og som ikke nåede til behandling her i salen. Lad mig indlede med et par mere overordnede betragtninger vedrørende pensions-spørgsmålet:

Vi har her i det sidste tiår set en rivende udvikling i etableringen af nye pensionsordninger. Der findes i dag ikke det overenskomstdækkede område, som ikke har en pensionsordning. Det er et positivt tegn, som jeg synes vi skal skønne på, navnlig fordi det er arbejdsmarkedets parter, der selv har været i stand til at klare dette meget væsentlige element i hele vores arbejdsmarkedspolitik. Så sent som her ved de sidste overenskomstforhandlinger skete der en yderligere udbygning af pensionsordningerne, således at mange nu når op på et ganske pænt niveau.

Vi oplever også, at pensionsindbetaling under barselorlov er et område, der er i rivende udvikling, for hver gang der har været overenskomstforhandlinger, har mange overenskomstområder udbygget ordningerne, så der i vidt omfang gives løn under barsel og dermed også ret til optjening af pensionsbidrag. Det gælder f.eks. hele det offentlige område, og det gælder finanssektoren, og i industrioverenskomsten er løn under barsel maksimeret til 120 kr. i timen fra 1. maj i år og fuld løn fra 1. maj 2003, og der indbetales pensionsbidrag af det beløb under barselorlov. Man kan sige, at industriområdet har været lokomotiv for de øvrige private områder, for også på områder som HK Handel og Service, Hotel og Restauration, transportområdet og det grafiske område er der aftalt fuld løn under barsel i løbet af indeværende overens-

komstperiode. Der er efterhånden kun få grupper blandt de overenskomstdækkede, der ikke får en eller anden form for løn under barselorlov, sædvanligvis begrænset til 14 uger.

Det fremgår altså, at indbetaling af pensionsbidrag under barselorlov bliver mere og mere udbredt. Jeg forventer, at arbejdsmarkedets parter også under kommende overenskomstforhandlinger vil udbygge ordningerne yderligere, både kvantitativt og kvalitativt.

Jeg synes, det er et godt princip, at indbetaling af pensionsbidrag er kædet sammen med lønfastsættelsen, for det er et anliggende for arbejdsmarkedets parter. Jeg tror, at med den udvikling, vi ser for øjeblikket, tyder meget på, at problemet inden for overskuelig tid vil være løst af arbejdsmarkedets selv. Det forekommer derfor mindre hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at indføre et helt nyt system, som vil medføre store omkostninger for det offentlige.

Lad mig derudover pege på, at det allerede fra 1993 har været således, at personer, der modtager dagpenge i forbindelse med sygdom og fødsel, har været ATP-bidragsspligtige. Den ordning forbedrede vi i 1995, således at de pågældende ud over det almindelige ATP-bidrag skulle betale et yderligere bidrag. Dermed sikrede vi, at de pågældende personer i forbindelse med pensionering vil få en højere ATP-pension, end de ellers ville have fået.

Med hensyn til det andet punkt i beslutningsforslaget, om, at staten skal indbetale arbejdsgiverbidraget under orlov til børnepasning, er det korrekt, at der i dag ikke generelt sker nogen pensionsindbetaling. Da regeringen i 1993 fremsatte lovforslaget om orlov, var det ud fra det klare sigte, at den periode, hvor man havde orlov, skulle anvendes til, at mindst ét familiemedlem kunne være sammen med børnene.

Vi var samtidig opmærksomme på, at der i forbindelse med denne ordning kunne være nogle bivirkninger, bl.a. manglende pensionsindbetalinger for en kortere periode. Men her vil jeg igen slå fast, at det er regeringens synspunkt, at indbetaling af pensionsbidrag er kædet sammen med lønfastsættelsen, og at det er et anliggende for arbejdsmarkedets parter, som jeg håber og tror at de også vil være i stand til at løfte. Derfor skal vi ikke på nuværende tidspunkt til at indføre et system, der er omkostningskrævende for det offentlige.

Hvis det skulle være forbigået nogens opmærksomhed, vil jeg for god ordens skyld oplyse, at regeringen ikke kan støtte forslaget.

Bjarne Laustsen (S):

I Socialdemokratiet er vi sympatisk indstillede over for det ligestillingsaspekt, der ligger i SF's forslag om statslig indbetaling af arbejdsgiverbidrag under barsel- og børnepasningsorlov. Men samtidig finder vi, at det er en afgørende indvending imod forslaget, at arbejdsmarkedets parter i vid udstrækning selv har klaret eller er på vej til at klare problemet omkring løn under barselorlov, så det inden for en overskuelig fremtid helt er løst.

Hvad angår børnepasningsorlov, erkender vi ligeledes problemet, men ser ikke umiddelbart nogen muligheder for at indføre et system, som afhjælper det. I øvrigt har alle jo vidst, hvilke vilkår der var gældende.

Socialdemokratiet kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Helga Moos (V):

Da Venstres ordfører ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne fremføre følgende:

Forslaget her lægger op til, at staten skal indbetale arbejdsgiverbidrag i forbindelse med barselorlov og børnepasningsorlov. Jeg vil med det samme tilkendegive, at Venstre ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Først og fremmest er det efter vores opfattelse nu engang op til arbejdsmarkedets parter at regulere forholdene omkring aflønning og pension. I den forbindelse kan man nævne, at der på DA-LO-området allerede i dag udbetales løn og dermed pensionsbidrag under barsel i de første 14 uger.

Det konkrete forslag om, at det er staten, der skal indbetale bidrag under de nævnte ordninger, er vi af følgende grunde modstandere af:

For det første mener vi, at forslaget i forhold til ligestillingsspørgsmålet sender et forkert signal. For Venstre er ligestilling lige rettigheder, ikke statslig særbehandling. Vi synes ikke, at man fra politisk side skal blande sig i forholdene på arbejdsmarkedet, undtagen hvis lovregler og anden regulering skaber uligheder mellem kønnene.

For det andet mener vi, at statsligt indbetalte pensionsbidrag vil kunne forsinke naturlige fremskridt dér, hvor uligheder måtte eksistere, med henvisning til, at staten betaler jo alligevel. Samtidig vil ordningen virke urimeligt og

skævt i forhold til de områder på arbejdsmarkedet, hvor man i dag betaler løn under barsel.

For det tredje er det værd at påpege, at kvinders indbetalings- og dækningsprocenter gennemsnitligt er højere end mænds. Det er således mere et spørgsmål om, hvor man er beskæftiget, end hvilket køn man har. Dér, hvor mænd har bedre pensionsforhold, er primært inden for den private opsparing, og her skal man huske på, at de fleste er i parforhold, hvor de har mulighed for selv indbyrdes at udligne pensionsmæssige forskelle.

Når forslagsstillerne i forlængelse heraf argumenterer med, at kvinder træder senere ind på arbejdsmarkedet end mænd, skal det bemærkes, at det ikke nødvendigvis skal sidestilles med en mærkbar forskel i pensionsopsparing, da det rent faktisk er en ganske lille del af de helt unge, nemlig 1-3 pct. af de 20-24-årige, der indbetaler til en arbejdsmarkedspension eller til anden privat pensionsopsparing.

For det fjerde er en af de ordninger, som forslagsstillerne lader indgå i forslaget, nemlig børnepasningsorloven, frivillig. Her må det i alle tilfælde være op til folk selv, om de vælger at have fri eller de vælger at gå på arbejde og dermed tjene penge, også penge til pensionsbidrag. Og hvis der skulle opstå ulighed på grund af det, er det en ulighed, som folk selv vælger og derfor selv må acceptere.

Til sidst skal det siges, at Venstre er meget optaget af pensionsspørgsmålet generelt, idet vi er tilhængere af gunstige vilkår for privat pensionsopsparing til gavn for både mænd og kvinder.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Det Konservative Folkeparti kan ikke støtte SF's forslag om, at staten skal påtage sig forpligtelsen til at indbetale arbejdsgiverbidraget til pensionsordninger under henholdsvis barselorlov og forældreorlov.

Først og fremmest vil det blive ganske dyrt. SF har tilsyneladende ikke foretaget beregninger over omkostningerne, men skulle arbejdsministeren virkelig have penge tilovers til alskens gode formål, så ville det ikke være denne idé, som vi ville prioritere højest.

Skal der gennemføres ændringer af den karakter, som SF her foreslår, bør det være en sag, der tages op under kommende overenskomstforhandlinger mellem parterne på arbejdsmarkedet. Det er her, finansieringsopgaven retteligt hører hjemme.

Som sagt kan vi ikke støtte SF's forslag.

Mogens Andreassen (DF):

Som jeg sagde ved nr. L 193, har vi i Dansk Folkeparti stor forståelse for ligestilling, men vi bør jo konstatere én ting, og det er, at vi ikke kan gøre alle ens. Der er altså en vis forskel mellem kønnene. Vi må dog konstatere, at i dette beslutningsforslag lægges der af SF vægt på, at uanset på hvilket uddannelsesmæssigt niveau kvinder ligger, skal de sidestilles med mænd både lønmæssigt og pensionsmæssigt.

Det ville være naturligt, hvis der var tale om en mand og en kvinde, der var på samme uddannelsesmæssige niveau og var arbejdsmæssigt ligestillede. Sådan er det ikke i alle tilfælde, det ved vi, og det kan ikke være anderledes.

Der er mange faktorer, der er afgørende for, om man ud over det lige nævnte forhold om uddannelse og arbejdsområde kan opnå den ligestilling, der er nævnt i bemærkningerne til beslutningsforslaget. Man kan jo heller ikke sige generelt, at kvinder kommer senere ud på arbejdsmarkedet end mænd, men der kan være en tendens begrundet i fødsler, børnepasning osv.

Jeg mener, det er rigtigt, at der kan være denne her forskel, men i Dansk Folkeparti mener vi dog, at disse problemer ikke skal løses via lovgivning, men må løses af arbejdsmarkedets parter. Det er en vanskelig opgave at nå den ligestilling, som SF ønsker.

Uanset de intentioner, SF har om ligestilling på løn- og pensionsområdet, er Dansk Folkeparti ikke enig med SF i beslutningsforslaget. Vi er ikke med til nye tilskudsordninger og afviser derfor forslaget.

Anders Samuelson (RV):

SF foreslår, at staten skal indbetale arbejdsgiverbidraget til pension under graviditet, barsel, fædre- og forældreorlov samt under børnepasningsorlov.

Forslaget skal som sådan ses i sammenhæng med nr. B 93 om fjernelse af køns- og invaliditetsdiskrimination i arbejdsmarkedspensioner, som vi har behandlet tidligere i dag, og ligesom under behandlingen af det forslag skal jeg sige, at Det Radikale Venstre er enig i intentionerne bag forslaget.

Det er et problem, at kvinder i et vist omfang ikke har samme muligheder for pensionsopsparing, fordi de i perioder er væk fra arbejdsmarkedet, f.eks. på grund af graviditet. På den an-

den side mener vi ikke, at det er noget, som Folketinget skal lovgive om.

Løn- og arbejdsmarkedspension er som nævnt et anliggende for arbejdsmarkedets parter, og det ønsker vi ikke at ændre på. Fra radikal side har vi tillid til, at parterne kan løfte det ansvar, det er at sikre lige pensionsforhold for alle, og det viser sig faktisk at være tilfældet, for hver gang der er overenskomstforhandlinger, udbygges arbejdsmarkedspensionerne, og flere områder inddrages, og det kan vi kun opfordre til at man fortsætter med; det gælder også pensionsindbetalinger under barselorlov.

På flere og flere områder udbygges ordningerne, så der gives løn under barsel og dermed også ret til optjening af pensionsbidrag, så jeg synes ikke, der er grund til at være så pessimistisk, som der ligesom lægges op til fra forslagsstillernes side.

På den baggrund kan Det Radikale Venstre ikke støtte forslaget.

Jette Gottlieb (EL):

I bemærkningerne til forslaget peger forslagsstillerne fra SF på en lang række forhold, som er en beskæmmende konstatering af ulighederne mellem mænd og kvinder. Det er jo, som forslagsstillerne også siger, begrænset, hvad vi gennem lovgivningen kan løse i et snuptag, men det, der kan gøres, skal gøres.

Forslaget er som sådan meget begrænset, bl.a. ved, at der kun er tale om statslig indbetaling af arbejdsgiverbidraget, der kun udgør 2/3 af den samlede pensionsindbetaling i de omtalte perioder, men Enhedslisten støtter forslaget, uanset at det er begrænset.

Vi vil gerne samtidig fremhæve forslagsstillernes bemærkninger om den særlig lave ydelse under børnepasningsorloven. Her ville det eneste rimelige socialt set være, at staten påtog sig forpligtelsen til at indbetale også den del af pensionsopsparingen, der normalt er lønmodtagerdelen, alternativt naturligvis at forhøje orlovsydelsen tilsvarende.

I forlængelse af de bemærkninger vil jeg godt tilføje, at der i lighed med, hvad der var tilfældet i de to tidligere diskussioner, vi har haft i dag, er behov for, at regeringen hurtigst muligt kommer med udspil til, hvordan vi også i andre dele af arbejdsmarkedspolitikken kan fremme en reel ligestilling.

Vi frydede os jo over at høre arbejdsministerens udtalelser om at fremme ligeløn, udtalelser, som kom frem på selveste kvindernes

internationale kampdag den 8. marts. Nu er der gået en uge, og vi håber ikke, at de gode og positive intentioner er glemte, ellers vil jeg gerne lige gentage den del af udtalelsen, nemlig at vi må have en debat i gang om, hvorvidt arbejdsmarkedets parter er i stand til at lave frivillige aftaler om løngennemsigtheden, eller om det er noget, vi skal have lovgivning til.

De foreløbige reaktioner fra arbejdsgiverside tyder jo ikke på den helt store vilje til frivillige aftaler, så vi er meget spændte på, hvordan arbejdsministeren vil følge det op.

Ole M. Nielsen (KRF):

Forslaget her kunne jo godt minde om noget, som Kristeligt Folkeparti kan støtte. Vi støtter jo gerne børnefamilierne og børnefamiliernes vilkår eller muligheder for at passe egne børn, men først og fremmest mangler vi en konsekvensberegning af, hvad det her koster, og vi vil gerne opretholde vores velfortjente ry for at være økonomisk ansvarlige og spørger derfor, hvad sådan noget som det her koster. Vi tror, at det er meget dyrt. Det er den ene side af sagen.

Den anden side er jo så, at vi gerne støtter børnefamilierne, men det her giver jo en yderligere skævhed i forhold til de børnefamilier, som ikke er tilknyttet arbejdsmarkedet. Vi erkender, at det ikke er en stor gruppe, men det er en gruppe, som vi ønsker fortsat skal have mulighed for indrette sig. Den mulighed mener vi fortsat skal være til stede for dem, der ikke er tilknyttet arbejdsmarkedet.

Men også f.eks. unge studerende, som vi mener har for ringe vilkår, og som vi også slog et slag for under finanslovsforhandlingerne, bliver jo yderligere ringere stillet, hvis det her lovforslag bliver gennemført til gunst for dem, der er tilknyttet arbejdsmarkedet.

Vi kan med de to begrundelser ikke støtte forslaget her.

Thorkild B. Fransgaard (FRI):

Forslaget her består jo af tre forskellige ting, men for dem, det drejer sig om, er det den samme ting.

Det første er, at det foreslås, at den del, som arbejdsgiveren betaler til pensionsordningerne for en arbejdstager, skal staten betale under graviditet, orlov osv.

Det andet er, hvis man læser i bemærkningerne til forslaget, at forslagsstillerne forestiller sig, at staten går ind og betaler arbejdstagerens

del til pensionsordningen, når vedkommende har orlov eller er på barsel.

Det tredje er, at forslagsstillerne foreslår, at regeringen skal arbejde for, at arbejdsmarkedets parter helt skal afskaffe det, der hedder karensreglerne.

Alle tre ting er noget, som de forskellige arbejdsparter aftaler, når der er en arbejds-overenskomst.

Derfor mener vi, det vil være en fejl, at vi her fra Folketingets side går ind i det her, og i øvrigt, som det er blevet nævnt, er vi også overbevist om, at på mange arbejdspladser er det her på vej til at blive løst. Det gælder for de forskellige områder, hvor der mere og mere tales om, at man skal have fuld løn under barsel og under orlov, men det er noget, som parterne rundt omkring selv skal aftale.

Man kan selvfølgelig have den mening, at staten skal gå ind og kompensere, så snart der er noget, i det tilfælde her barsel- eller orlovsordninger, men vi må tænke på, at det er andre, der skal betale. Det mener vi ikke kan være rigtigt. Folk skal også selv kunne tage et ansvar, og i det hele taget mener vi, som jeg har sagt, at vi ikke skal gå ind og blande os i de aftaler, der laves mellem arbejdstager og arbejdsgiver.

Vi kan ikke støtte det her.

Anni Svanholt (SF):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for de positive bemærkninger, der var, og en særlig tak til Enhedslisten, som støtter fuldt og helt og bakker det op. Tak for det!

Dette forslag skal naturligvis også ses i sammenhæng med det forslag, vi har debatteret tidligere på dagen, hvor det netop handlede om kvindernes stilling, når pensionerne skal udbetales. Det er jo desværre almindeligt for os, at det også er kvinderne, der tager den længere del af barselorloven. Der er mulighed for, at man kan dele den, men det er jo ikke almindeligt, at den bliver delt mellem mand og kvinde, og når vi ser på, af hvem forældreorloven tages, jamen så er det jo desværre stadig væk sådan, at det stort set kun er kvinderne, der har taget forældreorlov.

Når det faktisk forholder sig sådan, selv om vi selvfølgelig skal arbejde på at ændre det, er det en forpligtelse, at vi må sikre, at der ikke er nogen, der kommer i klemme. Vi kan jo konstatere, når man gør det op i livstid, at der faktisk bliver en meget, meget stor forskel på den løn, der bliver optjent af mænd og af kvinder, og det

påvirker også pensionsforholdene som sådan, da der jo altså ikke bliver indbetalt pension for de perioder, hvor kvinden er ude af arbejdsmarkedet.

Der er dog, må jeg så også sige, blevet repareret lidt på det; der kommer lidt en gang imellem, men fortsat er det utilstrækkeligt.

Og selv om jeg kunne høre, at arbejdsministeren var meget opmuntret ved det, der sker for tiden, er der stadig væk det forhold, at det ikke er dækket ind i enhver sammenhæng. Og der var jo også fra arbejdsministeren en erkendelse af, at det er korrekt, at der ikke indbetales pension, når det vedrører forældreorloven.

Der er et særligt problem. Og det, vi nu her i vores forslag appellerer til, er jo, at staten – hvor der er muligheder – viser, at det vil man gøre noget ved.

Og så henviser man til arbejdsmarkedets parter. Jamen i denne her sammenhæng er det jo staten, der også er arbejdsgiver og har mulighed for at gå foran og sige: Ja, det tillægger vi så stor betydning, og det vil vi gøre, der må ikke være de forskelle. Det kunne jo også have en positiv afsmittende virkning.

Jeg forstår på arbejdsministeren, at man har forventninger om, at der sandelig ved de næste overenskomstforhandlinger sker noget her. Så må jeg spørge arbejdsministeren: Skal jeg forstå det udsagn på en sådan måde, at man her vil gå i spidsen og vise det gode eksempel og sørge for, at der altså ikke er de forskelle, netop også for at få de sidste med og få sat skred i tingene?

Det håber jeg vil være tilfældet. Mange står her og siger – med rette: Jamen der er de forskelle, og det skal ikke være sådan. Men hvem vil så gøre noget ved det? Det er jo lige lidt for let at sige, at nu overlader man det til arbejdsmarkedets parter, som jo så alligevel ikke kan løfte opgaven. Og så kan vi bare stå og konstatere, at ulighederne er der.

Men hr. Ole M. Nielsen, som ellers er positiv og siger, at man støtter børnefamilierne og går meget ind for orlovsordningerne, mener så ikke, at man kan støtte et sådant forslag og anerkender jo nærmest ikke, at der er den problemstilling, men taler om dem, der så er uden for arbejdsmarkedet. Ja, men skal de, der så er på arbejdsmarkedet og ikke får den pensionsindbetaling, så lide under, at der er nogle andre, der altså er udenfor. Det er svært at se, at der er en sammenhæng dér og en logik i argumentationen.

Skal vi ikke gøre noget dér, hvor der faktisk kan gøres noget, og så få nogle flere med, også dem, der som påpeget er uden for arbejdsmarkedet?

Vi mener, at der selvfølgelig skal gives kraftige signaler til arbejdsmarkedets parter om at gøre noget på feltet, men vi skal også sige til staten, så den kan gå foran: Jamen lad os nu vise vejen til at gøre det, vi også gerne vil have de andre til.

Jeg vil også gerne minde om den beslutning, der blev truffet her i Folketinget, og som der er refereret til tidligere, nemlig en vedtagelse den 12. maj sidste år, der siger, at man skal arbejde for lige løn- og pensionsforhold, og det ser jeg da frem til at arbejdsministeren så vil gøre en indsats for.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

SF taler meget om at afskaffe alle ulighederne i systemet. Så kan det jo godt undre lidt, at SF konstruerer et sådant forslag her, hvor man siger, at man vil øge kvindernes pensionsopsparing, og man taler om det med hensyn til børnepasningsorloven.

Men det samme forhold må jo være gældende, hvis det er mændene, der tager børnepasningsorloven, så er der jo heller ikke indbetaling dér.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil benytte lejligheden til at forklare SF's ordfører lidt om den dér problematik, som fru Svanholt spørger efter, om, hvorfor det skal gå ud over dem på arbejdsmarkedet, at de andre ikke får.

Det er sådan et gennemgående problem, at jo flere ydelser, offentligt betalte ydelser vel at mærke, de får, dem der er tilknyttet arbejdsmarkedet, jo højere bliver vores beskatningsniveau i Danmark, og det gør det stadig vanskeligere for de familier, der vælger at leve på én eller halvanden indkomst, altså prøver at indrette sig lidt alternativt i samfundet. Det gør det stadig sværere for dem at have den mulighed, for deres skat stiger, fordi de over skatten skal betale til dem, som, skal vi tillade os at sige, belaster samfundet ved at være på arbejdsmarkedet begge to.

Jeg ved godt, det ikke svarer til regeringens og SF's holdning, at man belaster arbejdsmarkedet ved at være på arbejde, men i de her sam-

menhænge er det faktisk sådan, at når der er offentligt betalte ydelser til dem, der er på arbejdsmarkedet, så belaster det de familier, som er uden for arbejdsmarkedet, for deres beskatning bliver højere ved, at de skal bidrage til dem, der er på arbejdsmarkedet.

Det er en ganske fundamental holdning og problemstilling for Kristeligt Folkeparti, som ikke kun har noget med det her forslag at gøre, men med masser af forhold på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Jeg vil godt starte med at sige til hr. Bjarne Laustsen, at naturligvis gælder det også for mænd i denne her sammenhæng, og vi håber naturligvis på, at det bliver sådan, at der er langt flere mænd, der vil tage forældreorlov. Men der har jo ærlig talt nu været en del år, hvor det har kunnet lade sig gøre, og de har jo ikke ligefrem stået i kø. Men jeg håber, at der er nogen, der også på deres arbejdspladser vil sige, at det vil de, og siger det til arbejdsgiveren. Jeg håber, at det må være holdningen.

Hvis de skævheder blev rettet op, ville det naturligvis være med til at udligne noget. Men der må arbejdes på flere felter her, for det er meget skævt.

Og så til hr. Ole M. Nielsen, som siger, at det belaster nogen, som ikke er på arbejdsmarkedet: Jamen i vores samfund er det jo almindeligt, at både mænd og kvinder er på arbejdsmarkedet. Det er de fleste i hvert fald. Og det er jo det, man ønsker. Men så er der altså nogen, der skal føde børnene, og det er jo altså ikke sådan, at det er mænd, der gør det endnu. Så kvinder kommer i en særlig situation. Og der må vi vel også som samfund sige: Jamen er det så kvinderne i den sammenhæng, der skal stilles dårligere? Det kan vel ikke være rigtigt, og det håber jeg ikke er holdningen.

Og hvis man i øvrigt har den holdning med hensyn til familiepolitikken, at det er godt for børnene, at der er nogen, der kan være hjemme i en periode – og det er det jo – kan det jo ikke være sådan, at det så er den ene part, der skal betale prisen, måske ikke umiddelbart, men senere, når kvinden bliver gammel og ikke kan få så meget i pension. Nej, lad os få rettet op på de skævheder reelt.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg er glad for, at fru Anni Svanholt bekræfter, at der ikke bør være forskel mellem mænd og kvinder, heller ikke når det drejer sig om en eventuel pensionsindbetaling, hvis det er mændene, der tager barselorloven.

Men jeg vil så også godt gøre fru Anni Svanholt opmærksom på, at ikke mindst det forbund, jeg er medlem af, Dansk Metal, i forhold til CO-Industri-overenskomsterne netop har været nogle af dem, der har fået lavet en lang række aftaler i forhold til barsel og forlængelse af indbetalinger osv. Det har været nogle af dem, der virkelig har slået et slag for, at forholdene også på det område er blevet kraftigt forbedret i de senere år.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Det var den dér med, hvorfor det skulle gå ud over kvinderne, at det var dem, der skulle føde børnene, og hvorfor de skulle have mindre i pension i den sidste ende.

I Kristeligt Folkeparti går vi stærkt ind for familien som enhed, også som forsørger- og økonomisk enhed, for det er jo heldigvis stadig væk sådan, at de fleste kvinder har en far, en mand eller en samlever, som de har mulighed for at etablere fælles økonomi med, i hvert fald i den periode, hvor de lever sammen. Og det går vi stærkt ind for at man skal, og derfor mener vi bestemt ikke, at det er kvinden, der skal betale, men altså at der sker en overførsel mellem parret om den økonomi dér. Så vi mener, at det er familiens opgave at sørge for det, og at det ikke er dem, som vælger at indrette sig på en anden måde her i samfundet, som vi meget gerne støtter.

Vi vælger, at man skal have ansvar for den livsstil, man vælger, og vælger man at få børn, må det også have en eller anden pris. Selvfølgelig ikke bare for kvinden, men også for den mand/forsørger, som kvinden måtte have.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Til hr. Ole M. Nielsen: Det er jo nok dér, vandene skilles: Vi i SF ser os som selvstændige individer og økonomisk uafhængige – må vi tilstræbe. Vi tror, det giver de bedste forhold, at der er den mulighed for selvstændighed i et samliv, og derfor vil vi gerne være med til at

sikre, at der ikke opstår de uligheder på grund af nogle biologiske forhold.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Nu støttede vi jo tidligere det ligestillingsforslag, som blev behandlet med ligestillingsministeren på ministerbænken dér, men der indgik jo heller ikke i det ligestillingsforslag, at mændene skulle føde lige så mange børn som kvinderne. For det var jo selvfølgelig den optimale ligestilling, men den har jeg alligevel endnu ikke hørt at nogle partier her i Folketinget går ind for.

Det er bedst, at der er to om det forhold dér, at man har sådan en vis arbejdsdeling, og den arbejdsdeling må også godt medføre, at man har sådan en økonomisk overførsel i den dér lille økonomiske enhed, som hedder en familie eller et parforhold. Det er det, vi går ind for.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Gitte Seeberg):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 204: Forslag til lov om ændring af forskellige love om selvejende uddannelsesinstitutioner. (Selvejekrav, habilitet m.v.).

Af undervisningsministeren (Margrethe Vestager).

(Fremsat 23/2 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Carsten Hansen (S):

Der er jo her tale om en genfremsættelse af det lovforslag, vi her i sidste samling kaldte L 145.

Der er tale om en række forskellige opstramninger og tydeliggørelser i forhold til tidligere. Det er på revisorområdet m.v. Og der kommer nu klare retningslinjer for samarbejdet mellem et folkeoplysningsforbund og daghøjskoler samt i hele spørgsmålet om habilitet. Og det hilser vi med tilfredshed.

Med dette forslag vil alle undervisningsinstitutioner med en selvstændig bestyrelse, der modtager tilskud fra det offentlige, blive undergivet et fælles regelsæt med hensyn til de krav, der stilles til at være uafhængig og være en reelt selvejende institution og til bestyrelsesmedlemmernes habilitet.

Men jeg vil også påpege med hensyn til det, der står i lovforslagets bemærkninger, at det er utrolig vigtigt, at de store værdier og de positive muligheder, der ligger i samarbejdet mellem forskellige skoleformer, ikke går tabt. Det idébetonede samarbejde, der jo har betydet så meget for daghøjskolerne, for udvikling af skoleformer osv., skal vi fastholde. Og der er således ikke noget i vejen for, at daghøjskoler indgår i et samarbejde eller i økonomiske aftaler med et oplysningsforbund, men i disse tilfælde bliver der så stillet en række specifikke krav til habilitet for skolens bestyrelsesmedlemmer og for lederne.

Men vi føler altså ikke, at der er noget i vejen for, at samarbejdet kan fortsætte under iagttagelse af de nye habilitetsregler, og det er meget vigtigt for os at foreslå, at det idébaserede samarbejde mellem de forskellige skoleformer kan fortsætte.

Der ændres ikke ved, at repræsentantskabet i et oplysningsforbund fortsat kan vælge den samlede bestyrelse af deres midte, herunder formanden.

Og som jeg har sagt tidligere: Der er altså fortsat mulighed for at sikre bestyrelserne på et idébetonet grundlag. Vi støtter forslaget og ser frem til et godt samarbejde under udvalgsbehandlingen.

Helga Moos (V):

Habilitetsloven er en kompliceret lov, for vi er jo godt klar over, at der har været nogle problemer, og de problemer bliver vi nødt til at tage alvorligt. Der har været nogle misbrugssituationer omkring AOF og også omkring LOF, og vi har Tvind, som ligger et eller andet sted, hvor vi har haft nogle situationer, hvor vi må sige: Jamen der er sket et misbrug. Og det er jo ikke meningen, at der skal ske misbrug for